2

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI DOMINI

PII

DIVINA PROVIDENTIA

PAPÆ SEXTI

Damnatio quamplurium Propositionum Excerptarum ex Libro Italico Idiomate impresso sub titulo = *Atti, e Decreti del Concilio Diocesano di Pistoja dell' Anno* MDCCLXXXVI. = *In Pistoja per Atto Bracali Stampatore Vescovile. Con approvazione.*

Cum prohibitione ejusdem Libri, & aliorum quorumcumque in ejus defensionem tam forsan editorum, quam imposterum edendorum.

EDITIO ALTERA.

ROMÆ, ET BONONIÆ.

EX TYPOGRAPHIA CAMERALI.

MDCCXCIV.

CUM APROBATIONE.

Digitized by Google

Digitized by Google

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Universis Christifidelibus salutem, & Apostolicam Benedictionem.

AUCTOREM fidei, & Consummatorem JESUM aspicientes nos jubet Apostolus (a) sedulo recogitare, qualem, quantamque ille sustinuit a peccatoribus adversum semetipsum, contradictionem, ut ne laboribus, & periculis defatigati deficiamus aliquando animis nostris, peneque concidamus. Hac saluberrima cogitatione muniri nos ac refici tum maxime necessum est, cum adversus Corpus ipsummet Christi, *quod est Ecclesia* (b), diræ istius, nec unquam desituræ conjurationis æstus acrius exardescit: Ut a Domino confortati, & in potentia virtutis ejus, scuto fidei protecti resistere possimus in die malo, & omnia tela iniquissimi ignea extinguere (c). In hoc sane motu temporum, in hac rerum perturbatissima conversione gravis est quidem bonis omnibus contra omnes cujusque generis Christiani Nominis hostes colluctatio subeunda: Gravior Nobis, quibus pro credita pastorali nostræ sollicitudini Gregis totius cura, & moderatione, *major cunctis, Christianæ Religionis zelus incumbit* (d). Verum in hac ipsa oneris gravitate, quæ humeris nostris imposita est, *portandi onera omnium, qui gravantur*, quo magis conscii Nobis sumus infirmitatis nostræ, eo firmiorem in spem erigit Nos, & sublevat Apostolici hujusce muneris in persona B. Petri Divinitus instituta ratio, ut, qui semel tradita sibi a Christo Ecclesiæ gubernacula nunquam derelicturus erat, ipse

(a) Ad Hebr. 12.
(b) Ad Coloss. 1.
(c) Ad Ephes. 6.
(d) S. Siricius ad Himerium Tarrac. *Epist. 1. ap. Coust.*

Apostolicæ gubernationis onera in illis portare non desineret, quos ei Deus protegendos perpetua successione, ac tuendos heredes dedisset,

Et in hisce quidem ærumnis quæ undique circumstant, ad ceterarum molestiarum velut cumulum accessit, ut unde oportuerat Nos gaudere, majorem inde tristitiam hauriremus. *Quippe cum aliquis Sacrosanctæ Ecclesiæ Dei præpositus sub Sacerdotis nomine ipsum Christi populum a tramite veritatis in præceps devia persuasionis avertit, & hoc in amplissima Urbe, tum plane est geminanda lamentatio, & major sollicitudo adhibenda* (a).

Fuit sane non in ultimis terris, verum in media luce Italiæ, sub oculis Urbis, & prope Apostolorum limina; Fuit Episcopus duplicis Sedis honore insignis, (Scipio de Ricciis antea Episcopus Pistorien., & Praten.) quem ad Nos pro pastorali munere suscipiendo accedentem paterna caritate complexi sumus: qui vicissim Nobis, atque huic Apostolicæ Sedi in ipso Sacræ Suæ Ordinationis ritu debitam fidem, & obedientiam solemnis jurisjurandi religione obstrinxit.

Atque is ipse non longo intervallo posteaquam a complexu nostro cum osculo pacis dimissus ad commissas sibi plebes accessit, coacervatorum perversæ sapientiæ Magistrorum fraudibus circumventus eo cœpit intendere, ut quam superiores Antistis ex Ecclesiastica regula laudabilem, & pactam Christianæ institutionis formam jam pridem invexerant, ac pene defixerant, non ille pro eo ac debebat, tueretur, coleret, perficeret, sed contra per speciem fictæ reformationis importunis inducendis novitatibus perturbaret, convelleret, funditus everteret.

Quin etiam cum & hortatu nostro ad Synodum Diœcesanam animum adjunxisset, præfracta ejus in suo sensu pertinacia effectum est, ut unde remedium aliquod vulnerum petendum erat, inde gravior pernicies enasceretur. Sane postquam Synodus hæc Pistoriensis

(a) S. Cælest. I. *Ep.* 12. *apud Coust.*

Digitized by Google

e latebris erupit, in quibus aliquandiu abdita delituit, nemo fuit de summa religione pie, sapienterque sentiens, qui non continuo adverterit, hoc fuisse Auctorum consilium, ut quæ antea per multiplices libellos pravarum doctrinarum semina sparserant, ea in unum velut corpus compingerent, proscriptos dudum errores exsuscitarent, Apostolicis, quibus proscripti sunt, Decretis fidem, auctoritatemque derogarent.

Quæ cum cerneremus, quo graviora sunt per se se, tanto impensius Pastoralis nostræ sollicitudinis opem efflagitare, mentem convertere non distulimus ad ea capienda consilia, quæ surgenti malo vel sanando, vel comprimendo accomodatiora viderentur.

Atque in primis sapientis moniti memores Prædecessoris nostri B. Zosimi (a), *ea quæ magna sunt, magnum pondus examinis desiderare*, Synodum ab Episcopo editam primum quatuor Episcopis, aliisque adjunctis e Clero Sæculari Theologis examinandam commisimus: Tum & plurium S. R. E. Cardinalium, aliorumque Episcoporum Congregationem deputavimus, qui totam Actorum Seriem diligenter perpenderent, loca inter se dissita conferrent, excerptas Sententias discuterent, quorum Suffragia coram Nobis voce, & scripto edita excepimus: qui & Synodum universe reprobandam, & plurimas inde collectas propositiones, alias quidem per sese, alias attenta Sententiarum connexione plus minusve acribus censuris perstringendas censuerunt: Quorum auditis perpensisque animadversionibus, illud quoque Nobis curæ fuit, ut selecta ex tota Synodo præcipua quædam pravarum doctrinarum capita, ad quæ potissimum fusæ per Synodum reprobandæ Sententiæ directe vel indirecte referuntur, in certum deinceps ordinem redigerentur, eisdemque sua cuique peculiaris censura subjiceretur.

Ne vero ex hac ipsa tametsi accuratissime peracta sive locorum collatione, sive Sententiarum disquisitione, pervicaces homines obtrectandi occasionem arri-

(a) S. Zosimus *Ep. 2. ap. Const.*

perent, ut hic forte jam paratæ calumniæ obviam iretur, sapienti consilio uti statuimus, quod in emergentibus hujusmodi periculosis, noxiisve novitatibus reprimendis plures Nostri SSmi Prædecessores, tum & gravissimi Antistites, ac Generales etiam Synodi rite, cauteque adhibitum, illustribus exemplis testatum, commendatumque reliquissent.

Norant illi versutam Novatorum fallendi artem, qui Catholicarum aurium offensionem veriti, captionum suarum laqueos persaepe student subdolis verborum involucris obtegere, ut inter discrimina sensuum (a) latens error lenius influat in animos, fiatque ut corrupta per brevissimam adjectionem, aut commutationem veritate sententiæ, Confessio, quæ salutem operabatur, subtili quodam transitu vergat in mortem. Atque hæc quidem involuta, fallax disserendi ratio, cum in omni orationis genere vitiosa est, tum in Synodo minime ferenda, cujus est hæc laus præcipua eam in docendo dilucidam consectari dicendi rationem, quæ nullum offensionis periculum relinquat. Quo in genere proinde si quid peccatum sit, hac nequeat, quæ afferri solet, subdola excusatione defendi, quod quæ alicubi durius dicta exciderint, ea locis aliis planius explicata, aut etiam correcta reperiantur, quasi procax isthæc affirmandi, & negandi, ac secum pro libito pugnandi licentia, quæ fraudulenta semper fuit Novatorum astutia ad circumventionem erroris, non potius ad prodendum, quam ad excusandum errorem valeret: Aut quasi rudibus præsertim, qui in hanc vel illam forte inciderint partem Synodi vulgari lingua omnibus expositæ, præsto semper essent alia, quæ inspicienda forent, dispersa loca, aut his etiam inspectis satis cuique facultatis suppeteret ad ea sic per sese componenda, ut, quemadmodum perperam isti effutiunt, erroris omne periculum effugere valerent. Exitiosissimum profecto insinuandi erroris artificium, quod in Constantinopolitani Antistitis Nestorii litteris jam olim sapienter

(a) S. Leo M. *Ep. 129. Edit. Baller.*

Digitized by Google

detectum gravissima reprehensione Prædecessor Noster Cælestinus (a) coarguit; quibus nempe in litteris vestigatus Veterator ille deprehensus, & tentus, suo se multiloquio labefaciens, dum vera involvens obscuris, rursus utraque confundens vel confiteretur negata, vel niteretur negare confessa. Ad quas depellendas insidias nimium sæpe omni ætate renovatas non alia potior via inita est, quam ut iis exponendis Sententiis, quæ sub laribulo ambiguitatis periculosam, suspiciosamque involvunt discrepantiam sensuum, perversa significatio notaretur, cui subesset error, quem Catholica Sententia reprobaret.

Quam & Nos moderationis plenam rationem eo libentius amplexi sumus, quo magis ad reconciliandos animos, & ad unitatem spiritus in vinculo pacis adducendos, (quod favent Deo in pluribus gaudemus jam feliciter evenisse) magno fore adjumento prospeximus, providere primum, ne pertinacibus, si qui supererunt, quod Deus avertat, Synodi Sectatoribus integrum sit posthac ad novas turbas ciendas, justæ suæ damnationis consortes veluti ac socias sibi adsciscere Scholas Catholicas, quas invitas plane ac repugnantes; per detortam quamdam affinium vocabulorum similitudinem in expressa, quam illæ testantur sententiarum dissimilitudine, in partes suas pertrahere nituntur. Deinde si quos imprudentes aliqua fefellit adhuc præconcepta mitior opinio de Synodo, his etiam omnis conquerendi locus præcludatur; qui si recte sapiunt, ut videri volunt, ægre ferre nequeant doctrinas damnari sic denotatas, quæ errores præseferant, a quibus ipsi profitentur se longissime abesse.

Nec dum tamen satis ex animo lenitati nostræ factum putavimus, seu verius caritati, quæ urget Nos erga Fratrem nostrum, *cui* omni ope *volumus*, *si adhuc possumus subvenire* (b). Caritas nempe illa urget Nos, qua

(a) S. Cælestinus *Ep.* 13. *n.* 2. *ap. Coust.*
(b) S. Cælest. *Ep.* 14. *ad Populum C.P. n.*8. *ap.Coust.*

inductus Prædecessor noster Cælestinus (*a*) etiam *contra fas*, seu majori quam fas esse videretur, patientia Sacerdotes corrigendos expectare non abnuebat. Magis enim cum Augustino, Milevitanisque Patribus volumus, & optamus homines prava docentes *pastorali cura in Ecclesia sanari, quam desperata salute ex illa resecari, si necessitas nulla compellat* (*b*)

Quam ad rem, ne quod genus officii ad lucrandum Fratrem prætermissum videretur, præfatum Episcopum, antequam ad ulteriora progrederemur, amantissimis litteris ad eum jussu nostro datis ad Nos acciendum duximus, polliciti, fore ut benevolo animo a Nobis exciperetur, nec vetaretur, quin, quæ in rem suam facere sibi viderentur, libere, aperteque exprimeret. Nec vero spes Nos omnis deseruerat fieri posse, ut siquidem animum illum docibilem afferret, quem ex Apostoli sententia in Episcopo maxime Augustinus (*c*) requirebat, cum simpliciter, & candide, omni remota concertatione, & acerbitate recognoscenda ei proponerentur præcipua doctrinarum capita, quæ visa essent majori animadversione digna, tum facile sese ipse colligens non dubitaret, quæ ambigue posita essent, in saniorem sensum exponere, quæve manifestam pravitatem præseferent, aperte repudiare: Atque ita magna cum sui nominis existimatione, tum lætissima bonorum omnium gratulatione, pacatissima, qua fieri posset ratione orti in Ecclesia strepitus optatissima correctione comprimerentur (*d*)

Nunc vero cum ille oblato beneficio incommodæ valetudinis nomine minus utendum sibi esse censuerit, differre jam non possumus, quin Apostolico nostro muneri satisfaciamus. Non unius tantummodo, alteriusve Diœcesis periculum agitur: *Universalis Ecclesia qua cum-*

(*a*) *Ep.* 13. *ad. Nestor. n.* 9.
(*b*) *Epist.* 176. *num.* 4. 178. *num.* 2. *Edit. Maur.*
(*c*) *L.* 4. *de Bapt. cont. Donat. c.* 5., *& l.* 5. *c.* 26.
(*d*) S. Cælest. *Ep.* 26. *n.* 2. *ap. Coust.*

Digitized by Google

que novitate pulsatur (a). Undique jam pridem non exspectatur modo, verum assiduis repetitis precibus efflagitatur Supremæ Apostolicæ Sedis judicium. Absit, ut Vox Petri in illa unquam Sede sua conticescat, in qua perpetuo vivens ille ac præsidens præstat quærentibus fidei veritatem (b). Tuta non est in talibus longior conniventia, quia tantumdem pene criminis est connivere in talibus, quanti est tam irreligiosa prædicare (c). Abscidendum igitur tale vulnus, quo non unum membrum læditur, sed totum Corpus Ecclesiæ sauciatur (d). Atque Divina opitulante pietate providendum, ut amputatis dissensionibus fides Catholica inviolata servetur, & his, qui prava defendunt, ab errore revocatis, nostra auctoritate, quorum fides probata fuerit, muniantur (e).

Implorato itaque cum assiduis nostri, tum & piorum Christifidelium privatis publicisque precibus, Spiritus Sancti lumine, omnibus plene & mature consideratis, complures ex Actis & Decretis memoratæ Synodi Propositiones, Doctrinas, Sententias, sive expresse traditas, sive per ambiguitatem insinuatas, suis, ut præfatum est, cuique appositis notis, & censuris damnandas & reprobandas censuimus, prout hac nostra perpetuo valitura Constitutione damnamus, & reprobamus:

Sunt autem quæ sequuntur.

De obscuratione veritatum in Ecclesia.

Ex Decr. de Grat. §. 1.

I. Proposito, quæ asserit: *postremis hisce Sæculis: sparsam esse generalem obscurationem super veritates gravio-*

(a) S. Cælest. *Ep. 21. ad Episcopos Galliarum.*
(b) Chrysol. *Ep. ad Eutychem.*
(c) S. Cælest. *Ep. 12. n. 2.*
(d) *Idem Ep. 11. Cyrillo n. 3.*
(e) S. Leo M. *Ep. 23. Flaviano C. P. n. 3.*

tis momenti, spectantes ad Religionem, & quæ sunt basis fidei, & moralis doctrinæ Jesu Christi.

Hæretica.

De potestate Communitati Ecclesiæ attributa ut per hanc Pastoribus communicetur.

Epist. Convoc.

II. Propositio, quæ statuit *potestatem a Deo datam Ecclesiæ, ut communicaretur Pastoribus, qui sunt ejus Ministri pro salute Animarum*;

Sic intellecta ut a Communitate Fidelium in Pastores derivetur Ecclesiastici Ministerii, ac regiminis potestas,

Hæretica.

De Capitis Ministerialis denominatione Romano Pontifici attributa.

Decr. de Fide §. 8.

III. Insuper quæ statuit *Romanum Pontificem esse Caput Ministeriale*;

Sic explicatá, ut Romanus Pontifex non a Christo in Persona B. Petri, sed ab Ecclesia potestatem Ministerii accipiat, qua velut Petri Successor, verus Christi Vicarius, ac totius Ecclesiæ Caput pollet in universa Ecclesia,

Hæretica.

De potestate Ecclesiæ quoad constituendam, & sanciendam exteriorem disciplinam.

Decr. de fide §§. 13. 14.

IV. Proposito affirmans, *abusum fore auctoritatis Ecclesiæ transferendo illam ultra limites doctrinæ, ac morum, & eam extendendo ad res exteriores, & per vim*

Digitized by Google

exigendo id, quod pendet a persuasione, & corde, tum etiam, *multo minus ad eam pertinere, exigere per vim exteriorem subjectionem suis Decretis*;

Quatenus indeterminatis illis verbis *extendendo ad res exteriores* notet velut abusum auctoritatis Ecclesiæ, usum ejus potestatis acceptæ a Deo, qua usi sunt & ipsimet Apostoli in disciplina exteriore constituenda. & sancienda,

Hæretica.

V. Qua parte insinuat, Ecclesiam non habere auctoritatem subjectionis suis Decretis exigéndæ aliter quam per media, quæ pendent a persuasione;

Quatenus intendat Ecclesiam *non habere collatam sibi a Deo potestatem non solum dirigendi per consilia, & suasiones, sed etiam jubendi per leges, ac devios, contumacesque exteriore judicio, ac salubribus pœnis coercendi, atque cogendi*,

Ex Bened. XIV. in Brevi *Ad assiduas*. anni 1755. Primati, Archiepiscopis, & Episcopis Regni Polon.

Inducens in Systema alias damnatum ut hæreticum.

Jura Episcopis præter fas attributa.

Decr. de Ord. §. 25.

VI. Doctrina Synodi, qua profitetur *persuasum sibi esse, Episcopum accepisse a Christo omnia jura necessaria pro bono regimine suæ Diœcesis*;

Perinde ac si ad bonum regimen cujusque Diœcesis necessariæ non sint superiores ordinationes spectantes sive ad fidem, & mores, sive ad generalem disciplinam, quarum jus est penes Summos Pontifices, & Concilia Generalia pro universa Ecclesia,

Schismatica, ad minus erronea.

Digitized by Google

VII. Item in eo quod hortatur Episcopum *ad prosequendam naviter perfectiorem Ecclesiasticæ disciplinæ Constitutionem*, idque, *contra omnes contrarias consuetudines, exemptiones, reservationes, quæ adversantur bono ordini Diœcesis, majori gloriæ Dei, & majori ædificationi Fidelium;*

Per id quod supponit, Episcopo fas esse proprio suo judicio, & arbitratu statuere, & decernere contra consuetudines, exemptiones, reservationes, sive quæ in universa Ecclesia, sive etiam in unaquaque Provincia locum habent, sine venia, & interventu Superioris hierarchicæ potestatis, a qua inductæ sunt, aut probatæ, & vim legis obtinent,

Inducens in Schisma, & Subversionem hierarchici regiminis, erronea.

VIII. Item quod & sibi persuasum esse ait, *Jura Episcopi a J. C. accepta pro gubernanda Ecclesia nec alterari, nec impediri posse; & ubi contigerit horum jurium exercitium quamvis de causa fuisse interruptum, posse semper Episcopum, ac debere in originaria sua jura regredi, quotiescumque id exigit majus bonum suæ Ecclesiæ;*

In eo quod innuit jurium Episcopalium exercitium nulla Superiori Potestate præpediri, aut coerceri posse, quandocumque Episcopus proprio judicio censuerit, minus id expedire majori bono suæ Ecclesiæ,

Inducens in Schisma, & Subversionem hierarchici regiminis, erronea.

Jus perperam tributum inferioris Ordinis Sacerdotibus in Decretis fidei, & disciplinæ.

Epist. Convoc.

IX. Doctrina, quæ statuit, *reformationem abusuum circa Ecclesiasticam disciplinam in Synodis Diœcesanis ab Episcopo, & Parochis æqualiter pendere, ac stabiliri*

Digitized by Google

debere; ac sine libertate decisionis indebitam fore subjectionem suggestionibus, & jussionibus Episcoporum,

Falsa, temeraria, Episcopalis auctoritatis læsiva, regiminis hierarchici subversiva, favens hæresi Arianæ a Calvino innovatæ.

Ex Ep. Convoc. Ex Ep. ad Vicc. Forr. Ex Orat. ad Syn. §. 8. Ex Sess. 3.

X. Item doctrina, qua Parochi, aliive Sacerdotes in Synodo congregati pronuntiantur una cum Episcopo Judices fidei, & simul innuitur, judicium in causis fidei ipsis competere jure proprio, & quidem etiam per ordinationem accepto,

Falsa, temeraria, ordinis hierarchici subversiva, detrahens firmitati definitionum, judiciorumve dogmaticorum Ecclesiæ, ad minus erronea.

Orat. Synod. §. 8.

XI Sententia enuntians, veteri Majorum instituto ab Apostolicis usque temporibus ducto, per meliora Ecclesiæ Sæcula servato, receptum fuisse, *ut decreta, aut definitiones, aut sententiæ etiam majorum Sedium non acceptarentur, nisi recognitæ fuissent, & approbatæ a Synodo Diœcesana,*

Falsa, temeraria, derogans pro sua generalitate obedientiæ debitæ Constitutionibus Apostolicis, tum & sententiis ab hierarchica Superiore legitima potestate manantibus, schisma fovens, & hæresim.

Calumniæ adversus aliquas decisiones in materia Fidei ab aliquot sæculis emanatas.

De Fide §. 12.

XII. Assertiones Synodi complexive acceptæ circa De-

Digitized by Google

ciſiones in materia fidei ab aliquot Sæculis emanatas, quas perhibet velut Decreta ab una particulari Eccleſia, vel paucis Paſtoribus profecta, nulla ſufficienti auctoritate ſuffulta, nata corrumpendæ puritati fidei, ac turbis excitandis, intruſa per vim, e quibus inflicta ſunt vulnera nimium adhuc recentia,

Falsæ, captioſæ, temerariæ, ſcandaloſæ, in Romanos Pontifices & Eccleſiam injurioſæ, debitæ Apoſtolicis conſtitutionibus obedientiæ derogantes, ſchiſmaticæ, pernicioſæ, ad minus erroneæ.

De Pace dicta Clementis IX.

Or. Synod. §. v. in nota.

XIII. Propoſitio relata inter acta Synodi, quæ innuit, Clementem IX. pacem Eccleſiæ reddidiſſe per approbationem diſtinctionis juris, & facti in ſubſcriptione Formularii ad Alexandso VII. præſcripti,

Falsa, temeraria, Clementi IX. injurioſa.

XIV. Quatenus vero ei diſtinctioni ſuffragatur, ejuſdem fautores laudibus extollendo, & eorum adverſarios vituperando,

Temeraria, pernicioſa, Summis Pontificibus injurioſa, Schiſma fovens, & hæreſim.

De Coagmentatione Corporis Eccleſiæ.

Append. n. 28.

XV. Doctrina, quæ proponit Eccleſiam *conſiderandam velut unum Corpus Myſticum coagmentatum ex Chriſto Capite, & Fidelibus, qui ſunt ejus membra per unionem ineffabilem, qua mirabiliter evadimus cum ipſo unus ſolus Sacerdos, una ſola Victima, unus ſolus adorator perfectus Dei Patris in Spiritu, & Veritate;*

Intellecta hoc ſenſu, ut ad Corpus Eccleſiæ non

Digitized by Google

pertineant nisi Fideles, qui sunt perfecti Adoratores in Spiritu, & veritate,

Hæretica.

De Statu innocentiæ.

De Grat. §§. 4. 7. De Sacr. in gen. §. 1. De Pœnit. §. 4.

XVI. Doctrina Synodi de statu felicis innocentiæ, qualem eum repraesentat in Adamo ante peccatum, complectente non modo integritatem, sed & justitiam interiorem cum impulsu in Deum per amorem caritatis, atque primaevam Sanctitatem aliqua ratione post lapsum restitutam;

Quatenus complexive accepta innuit statum illum sequelam fuisse Creationis, debitum ex naturali exigentia, & conditione humanæ naturæ, non gratuitum Dei beneficium,

Falsa, alias damnata in Bajo, & Quesnellio, erronea, favens hæresi Pelagianæ.

De Immortalitate, spectata ut naturali conditione hominis.

De Bapt. §. 2.

XVII. Propositio his verbis enuntiata: *Edocti ab Apostolo spectamus mortem non jam ut naturalem conditionem hominis, sed revera ut justam pœnam culpæ originalis;*

Quatenus sub nomine Apostoli subdole allegato insinuat, mortem, quæ in præsenti statu inflicta est velut justa pœna peccati per justam subtractionem immortalitatis, non fuisse naturalem conditionem hominis, quasi immortalitas non fuisset gratuitum beneficium, sed naturalis conditio,

Captiosa, temeraria, Apostolo injuriosa, alias damnata.

Digitized by Google

De conditione hominis in statu naturæ.

De Grat. §. 10.

XVIII. Doctrina Synodi enuntians: *post lapsum Adami Deum annuntiasse promissionem futuri Liberatoris, & voluisse consolari genus humanum per spem salutis, quam J. C. allaturus erat*, tamen *Deum voluisse, ut genus humanum transiret per varios status, antequam veniret plenitudo temporum*, ac primum ut in statu naturæ *homo relictus propriis luminibus disceret de sua cæca ratione diffidere, & ex suis aberrationibus moveret se ad desiderandum auxilium superioris luminis*,

Doctrina, ut jacet, captiosa, atque intellecta de desiderio adjutorii superioris luminis in ordine ad salutem promissam per Christum, ad quod concipiendum homo relictus suis propriis luminibus supponatur se se potuisse movere,

Suspecta, favens hæresi Semipelagianæ,

De conditione hominis sub lege.

Ibid.

XIX. Item quæ subjungit, hominem sub lege, *cum esset impotens ad eam observandam, prævaricatorem evasisse, non quidem culpa legis, quæ SSma erat, sed culpa hominis, qui sub lege sine gratia magis magisque prævaricator evasit*, superadditque, *legem, si non sanavit cor hominis, effecisse, ut sua mala cognosceret, & de sua infirmitate convictus desideraret gratiam Mediatoris*;

Qua parte generaliter innuit, hominem prævaricatorem evasisse per inobservantiam legis, quam impotens esset observare; quasi *impossibile aliquid potuerit imperare qui justus est, aut damnaturus sit hominem pro eo, quod non potuit vitare, qui pius est*,

Ex S. Cæsario Serm. 73. in Append. S. Augustini Serm. 273. Edit. Maur.
Ex S. Aug. de Nat. & Gr. c. 43.
De Grat. & lib. arb. c. 16.
Enar. in Psalm. 56. n. 1.

Falsa, scandalosa, impia, in Bajo damnata.

Digitized by Google

XX. Qua parte datur intelligi, hominem sub lege sine gratia potuisse concipere desiderium gratiæ Mediatoris ordinatum ad salutem promissam per Christum; quasi *non ipsa gratia faciat ut invocetur a nobis*,

Ex Concil. Araus. II. Can. 3.

Propositio, ut jacet. captiosa, suspecta, favens hæresi Semipelagianæ.

De Gratia illuminante, & excitante.

De Grat. §. 51.

XXI. Propositio, quæ asserit, *lumen gratiæ, quando sit solum, non præstare, nisi ut cognoscamus infelicitatem nostri status, & gravitatem nostri mali: Gratiam in tali casu producere eumdem effectum, quem lex producebat: Ideo necesse esse, ut Deus creet in corde nostro sanctum amorem, & inspiret sanctam delectationem contrariam amori in nobis dominanti: hunc amorem sanctum, hanc sanctam delectationem esse proprie gratiam J. C., inspirationem caritatis, qua cognita sancto amore faciamus; hanc esse illam radicem, e qua germinant bona opera; hanc esse gratiam novi Testamenti, quæ nos liberat a servitute peccati, & constituit Filios Dei;*

Quatenus intendat, eam solam esse proprie gratiam Jesu Christi, quæ creet in corde sanctum amorem, & quæ facit, ut faciamus, sive etiam qua homo liberatus a servitute peccati constituitur Filius Dei, & non sit etiam proprie gratia Christi ea gratia, qua cor hominis tangitur per illuminationem Spiritus Sancti (Trid. sess. 6. cap. 5.), nec vera detur interior gratia Christi, cui resistitur,

Falsa, captiosa, inducens in errorem in secunda propositione Jansenii damnatum ut hæreticum, eumque renovans.

Digitized by Google

XVI.

De Fide velut prima Gratia.

De Fide §. 1.

XXII. Propositio, quæ innuit, Fidem, *a qua incipit series gratiarum, & per quam velut primam vocem vocamur ad salutem, & Ecclesiam*, esse ipsammet excellentem virtutem fidei, qua homines fideles nominantur, & sunt;

Perinde ac prior non esset gratia illa, quæ *ut prævenit voluntatem, sic prævenit & fidem*,

Ex S. Aug. de dono persev. c. 16. n. 41.

Suspecta de hæresi, eamque sapiens, alias in Quesnellio damnata, erronea.

De duplici Amore.

De Grat. §. 8.

XXIII. Doctrina Synodi de duplici amore, dominantis cupiditatis, & caritatis dominantis, enuntians hominem sine gratia esse sub servitute peccati: ipsumque in eo statu per generalem cupiditatis dominantis influxum omnes suas actiones inficere, & corrumpere;

Quatenus insinuat in homine, dum est sub servitute, sive in statu peccati, destitutus gratia illa, qua liberatur a servitute peccati, & constituitur Filius Dei, sic dominari cupiditatem, ut per generalem hujus influxum omnes illius actiones in se inficiantur, & corrumpantur: aut opera omnia, quæ ante justificationem fiunt, quacumque ratione fiant, sint peccata;

Quasi in omnibus suis actibus peccator serviat dominanti cupiditati,

Falsa, perniciosa, inducens in errorem a Tridentino damnatum ut hæreticum, iterum in Bajo damnatum art. 40.

§. 12.

XXIV. Qua vero parte inter dominantem cupiditatem,

Digitized by Google

& caritatem dominantem nulli ponuntur effectus medii natura ipsa insiti, sæpteque natura laudabiles, qui una cum amore beatitudinis, naturalique propensione ad bonum *remanserunt velut extrema lineamenta, & reliquiæ imaginis Dei*;

Ex S. August. de Spir. & Litt. c. 28.

Perinde ac si *inter dilectionem Divinam, quæ nos perducit ad regnum, & dilectionem humanam illicitam, quæ damnatur*, non daretur *dilectio humana licita, quæ non reprehenditur*,

Ex S. August. Serm. 349. de Carit. Edit. Maur.

Falsa, alias damnata.

De Timore servili.

De Pœnit. §. 3.

XXV. Doctrina, quæ timorem pœnarum generatim perhibet *dumtaxat non posse dici malum, si saltem pertingit ad cohibendam manum*;

Quasi timor ipse gehennæ, quam fides docet peccato infligendam, non sit in se bonus, & utilis, velut donum supernaturale, ac motus a Deo inspiratus præparans ad amorem justitiæ;

Falsa, temeraria, perniciosa, Divinis Donis injuriosa, alias damnata, contraria doctrinæ Concilii Tridentini, tum & communi Patrum Sententiæ, *opus esse* juxta consuetum ordinem præparationis ad justitiam, *ut intret timor primo, per quem veniat Caritas: Timor medicamentum, Caritas sanitas.*

Ex S. August. in Epist. Johan. c. 4. Tract. 9. n. 4. 5.
In Johan. Evang. Tract. 41. n. 10.
Enarratione in Psal. 127. n. 7.
Sermone 157. de Verbis Apostoli c. 13.
Sermone 161. de Verbis Apostoli n. 8.
Sermone 349. de Caritate n. 7.

Digitized by Google

De pœna decedentium cum solo originali.

De Bapt. §. 3.

XXVI. Doctrina, quæ velut fabulam Pelagianam explodit locum illum inferorum, (quem limbi puerorum nomine Fideles passim designant) in quo animæ decedentium cum sola originali culpa pœna damni citra pœnam ignis puniantur.

Perinde ac si hoc ipso quod qui pœnam ignis removent, inducerent locum illum, & statum medium expertem culpæ, & pœnæ inter regnum Dei, & damnationem æternam, qualem fabulabantur Pelagiani,

Falsa, temeraria, in scholas Catholicas injuriosa.

De Sacramentis, ac primum de forma Sacramentali cum adjuncta conditione.

De Bapt. §. 12.

XXVII. Deliberatio Synodi, qua prætextu adhæsionis ad antiquos Canones in casu dubii Baptismatis propositum suum declarat de omittenda formæ conditionalis mentione,

Temeraria, praxi, legi, auctoritati Ecclesiæ contraria,

De participatione Victimæ in Sacrificio Missæ.

De Euch. §. 6.

XXVIII. Propositio Synodi, qua, postquam statuit, *Victima participationem esse partem Sacrificio essentialem*, subjungit, *non tamen se damnare ut illicitas Missas illas, in quibus Adstantes Sacramentaliter non communicant, ideo quia isti participant, licet minus perfecte de ipsa Victima, spiritu illam recipiendo*;

Digitized by Google

XIX.

Quatenus insinuat ad Sacrificii essentiam deesse aliquid in eo Sacrificio, quod peragatur, sive nullo adstante, sive adstantibus, qui nec sacramentaliter, nec spiritaliter de Victima participant: et quasi damnandæ essent ut illicitæ Missæ illæ, in quibus, solo Sacerdote communicante, nemo adsit, qui sive sacramentaliter, sive spiritaliter communicet,

Falsa, erronea, de hæresi suspecta, eamque sapiens.

De Ritus Consecrationis efficacia.

De Euch. §. 2.

XXIX. Doctrina Synodi, qua parte tradere instituens fidei doctrinam de ritu Consecrationis, remotis quæstionibus Scholasticis circa modum, quo Christus est in Eucharistia, a quibus Parochos docendi munere fungentes abstinere hortatur, duobus his tantum propositis: 1. Christum post Consecrationem vere, realiter, substantialiter esse sub speciebus: 2. Tunc omnem Panis, & Vini substantiam cessare, solis remanentibus speciebus, prorsus omittit ullam mentionem facere transubstantiationis, seu conversionis totius substantiæ panis in corpus, & totius substantiæ Vini in Sanguinem, quam velut articulum fidei Tridentinum Concilium definivit, & quæ in solemni Fidei professione continetur;

Quatenus per inconsultam istiusmodi, suspiciosamque omissionem notitia subtrahitur tum articuli ad fidem pertinentis, tum etiam vocis ab Ecclesia consecratæ ad illius tuendam professionem adversus hæreses, tenditque adeo ad ejus oblivionem inducendam, quasi ageretur de quæstione mere scholastica,

Perniciosa, derogans expositioni veritatis Catholicæ circa Dogma transubstantiationis, favens hæreticis.

Digitized by Google

XX.

De applicatione fructus Sacrificii.

De *Euch.* §. 8.

XXX. Doctrina Synodi, qua dum profitetur *credere Sacrificii oblationem extendere se ad omnes, ita tamen ut in Liturgia fieri possit specialis commemoratio aliquorum tam vivorum, quam defunctorum, precando Deum peculiariter pro ipsis*, dein continuo subjicit: *Non tamen quod credamus in arbitrio esse Sacerdotis applicare fructus Sacrificii cui vult; immo damnamus hunc errorem velut magnopere offendentem jura Dei, qui solus distribuit fructus Sacrificii cui vult, & secundum mensuram, quæ ipsi placet*: Unde & consequenter traducit velut *falsam opinionem invectam in populum, quod illi, qui eleemosynam subministrant Sacerdoti sub conditione, quod celebret unam Missam, specialem fructum ex ea percipiant*;

Sic intellecta, ut præter peculiarem commemorationem, & orationem specialis ipsa oblatio, seu applicatio Sacrificii, quæ fit a Sacerdote, non magis prosit, ceteris paribus, illis, pro quibus applicatur, quam aliis quibusque; quasi nullus specialis fructus proveniret ex speciali applicatione, quam pro determinatis personis, aut personarum ordinibus faciendam commendat, ac præcipit Ecclesia, speciatim a Pastoribus pro suis ovibus: quod velut ex Divino præcepto descendens a Sacra Tridentina Synodo diserte eas expressum,

Sess. 23. c. 1. de Reform.
Bened. XV. Constit. *Cum semper oblat.* §. 2.

Falsa, temeraria, perniciosa, Ecclesiæ injuriosa, inducens in errorem alias damnatum in Wicleffo.

XXI.

De convenienti ordine in cultu servando.

De Euch. §. 5.

XXXI. Propositio Synodi enuntians conveniens esse pro Divinorum Officiorum ordine, & antiqua consuetudine, ut in unoquoque Templo unum tantum sit Altare, sibique adeo placere morem illum restituere,

Temeraria, perantiquo, pio; multis abhinc Sæculis in Ecclesia præsertim Latina vigenti, & probato mori injuriosa.

Ibid.

XXXII. Item præscriptio vetans, ne super Altaria Sacrarum Reliquiarum thecæ floresve apponantur,

Temeraria, pio; ac probato Ecclesiæ mori injuriosa.

Ibid. §. 6.

XXXIII. Proposito Synodi qua cupere se ostendit; ut causæ tollerentur, per quas ex parte inducta est oblivio principiorum ad Liturgiæ ordinem spectantium, *revocando illam ad majorem rituum simplicitatem, eam vulgari lingua exponendo, & elata voce proferendo;* Quasi vigens ordo Liturgiæ ab Ecclesia receptus, & probatus aliqua ex parte manasset ex oblivione principiorum, quibus illa regi debet,

Temeraria, piarum aurium offensiva, in Ecclesiam contumeliosa, favens hæreticorum in eam conviciis.

De Ordine Pœnitentiæ.

De Pœnit. §. 7.

XXXIV. Declaratio Synodi, qua postquam præmisit ordinem pœnitentiæ Canonicæ sic ad Apostolorum exemplum ab Ecclesia statutum fuisse, ut esset communis omnibus, nec tantum pro punitione culpæ,

Digitized by Google

sed præcipuè pro dispositione ad gratiam, subdit, se *in ordine illo mirabili, & augusto totam agnoscere dignitatem Sacramenti adeo necessarii, liberam a subtilitatibus, quæ ipsi decursu temporis adjunctæ sunt;*

Quasi per ordinem, quo sine, peracto canonicæ pœnitentiæ cursu, hoc Sacramentum per totam Ecclesiam administrari consuevit, illius fuisset dignitas imminuta,

Temeraria, scandalosa, inducens in contemptum dignitatis Sacramenti, prout per Ecclesiam totam consuevit administrari, Ecclesiæ ipsi injuriosa.

De Pœnit. §. 10. n. 4.

XXXV. Propositio his verbis concepta: *Si Caritas in principio semper debilis est, de via ordinaria ad obtinendum augmentum hujus Caritatis, oportet, ut Sacerdos præcedere faciat eos actus humiliationis, & pœnitentiæ, qui fuerunt omni ætate ab Ecclesia commendati: redigere hos actus ad paucas orationes, aut ad aliquod jejunium post jam collatam absolutionem videtur potius materiale desiderium conservandi huic Sacramento nudum nomen pœnitentiæ, quam medium illuminatum, & aptum ad augendum illum fervorem caritatis, qui debet præcedere absolutionem: Longe quidem absumus ab improbanda praxi imponendi pœnitentias etiam post absolutionem adimplendas: Si omnia nostra bona opera semper adjunctos habent nostros defectus, quanto magis vereri debemus, ne plurimas imperfectiones admiserimus in difficillimo, & magni momenti opere nostræ reconciliationis;*

Quatenus innuit pœnitentias, quæ imponuntur adimplendæ post absolutionem, spectandas potius esse velut supplementum pro defectibus admissis in opere nostræ reconciliationis; quam ut pœnitentias vere Sacramentales, & satisfactorias pro peccatis confessis: quasi ut vera ratio Sacramenti, non nudum nomen servetur, oporteat de via ordinaria, ut actus humiliationis, & pœnitentiæ, qui imponuntur per

Digitized by Google

modum satisfactionis Sacramentalis præcedere debeant absolutionem,

Falsa, temeraria, communi praxi Ecclesiæ injuriosa, inducens in errorem; hæreticali nota in Petro de Osma confixum.

De prævia necessaria dispositione pro admittendis pœnitentibus ad reconciliationem.

XXXVI. Doctrina Synodi, qua, postquam præmisit: *Quando habebuntur signa non æquivoca amoris Dei dominantis in corde hominis, posse illum merito judicari dignum, qui admittatur ad participationem Sanguinis Jesu Christi, quæ fit in Sacramentis*, subdit, *suppositias conversiones, quæ fiunt per attritionem, nec efficaces esse solere, nec durabiles*: Consequenter *Pastorem Animarum debere insistere signis non æquivocis caritatis dominantis, antequam admittat suos pœnitentes ad Sacramenta*, quæ signa, ut deinde tradit (§. 17.) *Pastor deducere poterit ex stabili cessatione a peccato, & fervore in operibus bonis*, quem insuper *fervorem caritatis* perhibet (*de Pœnit.* §. 10.) velut dispositionem, quæ *debet præcedere absolutionem*;

Sic intellecta, ut non solum Contritio imperfecta, quæ passim attritionis nomine donatur, etiam quæ juncta sit cum dilectione, qua homo incipit diligere Deum tamquam omnis justitiæ fontem, nec modo Contritio caritate formata, sed & fervor caritatis dominantis, & ille quidem diuturno experimento per fervorem in operibus bonis probatus, generaliter, & absolute requiratur, ut homo ad Sacramenta, & speciatim pœnitentes ad absolutionis beneficium admittantur,

Falsa, temeraria, quietis animarum perturbativa, tutæ, ac probatæ in Ecclesia praxi contraria, Sacramenti efficaciæ detrahens, & injuriosa.

Digitized by Google

XXIV.

De auctoritate absolvendi.

De Pœnit. §. 10. n. 6.

XXXVII. Doctrina Synodi, quæ de auctoritate absolvendi accepta per ordinationem enuntiat, *post institutionem Diœcesium, & Parochiarum conveniens esse, ut quisque judicium hoc exerceat super personas sibi subditas sive ratione territorii, sive jure quodam personali*, propterea quod *aliter confusio induceretur, & perturbatio;*

Quatenus post institutas Diœceses, & Parochias enuntiat tantummodo, *conveniens esse ad præcavendam confusionem, ut absolvendi potestas exerceatur super Subditos*; sic intellecta tanquam ad validum usum hujus potestatis non sit necessaria ordinaria, vel subdelegata illa jurisdictio, sine qua Tridentinum declarat nullius momenti esse absolutionem a Sacerdote prolatam,

Falsa, temeraria, perniciosa, Tridentino contraria, & injuriosa, erronea.

Ibid. §. 11.

XXXVIII. Item doctrina, qua postquam Synodus professa est, *se non posse non admirari illam adeo venerabilem disciplinam antiquitatis, quæ*, ut ait, *ad pœnitentiam non ita facile; & forte nunquam eum admittebat, qui post primum peccatum, & primam reconciliationem relapsus esset in culpam*, subjungit, *per timorem perpetuæ exclusionis a communione, & pace, etiam in articulo mortis magnum frænum illis injectum iri, qui parum considerant malum peccati, & minus illud timent,*

Contraria Can. 13. Concilii Nicæni I. Decretali Innocentii I. ad Exuperium Tholos., tum & Decretali Cælestini I. ad Episcopos Viennen. & Narbonen. Provinciæ, redolens pravitatem, quam in ea Decretali Sanctus Pontifex exhorret.

Digitized by Google

De peccatorum venialium confessione.

De Pœnit. §. 12.

XXXIX. Declaratio Synodi de peccatorum venialium confessione, quam optare se ait non tantopere frequentari, ne nimium contemptibiles reddantur ejusmodi confessiones,

Temeraria, perniciosa, Sanctorum, ac piorum praxi a S. Conc. Trid. probatæ contraria.

De Indulgentiis.

De Pœnit. §. 16.

XL. Propositio asserens, *indulgentiam secundum suam præcisam notionem aliud non esse quam remissionem partis ejus pœnitentiæ, quæ per Canones statuta erat peccanti;*

Quasi indulgentia præter nudam remissionem pœnæ Canonicæ non etiam valeat ad remissionem pœnæ temporalis pro peccatis actualibus debitæ apud Divinam justitiam,

Falsa, temeraria, Christi meritis injuriosa, dudum in Art. 19. Lutheri damnata.

Ibid.

XLI. Item in eo quod subditur, *Scholasticos suis subtilitatibus inflatos invexisse thesaurum male intellectum meritorum Christi, & Sanctorum, & claræ notioni absolutionis a pœna canonica substituisse confusam, & falsam applicationis meritorum;*

Quasi thesauri Ecclesiæ, unde Papa dat indulgentias non sint merita Christi, & Sanctorum,

Falsa, temeraria, Christi, & Sanctorum meritis injuriosa, dudum in Art. 17. Lutheri damnata.

Ibid.

XLII. Item in eo quod superaddit, *luctuosius adhuc esse*

Digitized by Google

quod chimaricè isthaec applicatio transferri volita sit in defunctos,

Falsa, temeraria, piarum aurium offensiva, in Romanos Pontifices, & in praxim, & sensum universalis Ecclesiæ injuriosa, inducens in errorem hæreticali nota in Petro de Osma confixum, iterum damnatum in Art. 22. Lutheri.

Ibid.

XLIII. In eo demum, quod impudentissime invehitur in tabellas Indulgentiarum, Altaria privilegiata &c.,

Temeraria, piarum aurium offensiva, scandalosa, in Summos Pontifices, atque in praxim tota Ecclesia frequentatam contumeliosa.

De reservatione Casuum,

De Pœnit. §. 19.

XLIV. Propositio Synodi asserens, *reservationem casuum nunc temporis aliud non esse, quam improvidum ligamen pro inferioribus Sacerdotibus, & Sonum sensu vacuum pro poenitentibus assuetis non admodum curare hanc reservationem*,

Falsa, temeraria, male sonans, perniciosa Concilio Tridentino contraria, superioris hierarchicæ potestatis læsiva.

Ibid.

XLV. Item de spe, quam ostendit fore, *ut, reformato Rituali, & ordine pœnitentiæ, nullum amplius locum habitura sint hujusmodi reservationes*;

Prout, attenta generalitate verborum, innuit per reformationem Ritualis, & ordinis pœnitentiæ factam, ab Episcopo, vel Synodo aboleri posse Casus, quos

XXVII.

Tridentina Synodus (Sess. 14. c. 7.) declarat, Pontifices Maximos potuisse pro Suprema Potestate sibi in universa Ecclesia tradita peculiari suo judicio reservare,

Propositio falsa, temeraria, Concilio Tridentino, & Summorum Pontificum auctoritati derogans, & injuriosa.

De Censuris.

De Pœnit. §§. 20. 22.

XLVI. Propositio asserens, *effectum excommunicationis exteriorem dumtaxat esse, quia tantummodo natura sua excludit ab exteriore communicatione Ecclesiæ*;

Quasi excommunicatio non sit pœna spiritualis, ligans in Cœlo, animas obligans,

Ex S. Aug. Ep. 250. Auxilio Episcopo. Tract. 50. in Johan. n. 12.

Falsa, perniciosa, in Art. 23. Lutheri damnata, ad minus erronea.

§§. 21. 23.

XLVII. Item quæ tradit, necessarium esse juxta leges naturales, & Divinas, ut sive ad excommunicationem, sive ad suspensionem præcedere debeat examen personale, atque adeo sententias dictas *ipso facto*, non aliam vim habere, nisi seriæ comminationis sine ullo actuali effectu,

Falsa, temeraria, perniciosa, Ecclesiæ potestati injuriosa, erronea.

§. 22.

XLVIII. Item quæ pronuntiat, *inutilem, ac vanam esse formulam nonnullis abhinc Sæculis inductam absolvendi generaliter ab excommunicationibus, in quas Fidelis incidere potuisset*,

Falsa, temeraria, praxi Ecclesiæ injuriosa.

Digitized by Google

§. 24.

XLIX. Item quæ damnat ut nullas, & invalidas *suspensiones ex informata conscientia*,

Falsa, perniciosa, in Trid. injuriosa.

Ibid.

L. Item in eo quod insinuat soli Episcopo fas non esse uti potestate, quam tamen ei defert Tridentinum (Sess. 14. c. 1. de Ref.) suspensionis *ex informata conscientia* infligendæ,

Jurisdictionis Prælatorum Ecclesiæ læsiva.

De Ordine.

De Ordine §. 4.

LI. Doctrina Synodi, quæ perhibet, in promovendis ad Ordines hanc de more, & instituto veteris disciplinæ rationem servari consuevisse, ut *si quis Clericorum distinguebatur sanctitate vitæ, & dignus æstimabatur, qui ad Ordines Sacros ascenderet, ille solitus erat promoveri ad Diaconatum, vel Sacerdotium, etiamsi inferiores Ordines non suscepisset: neque tum talis Ordinatio dicebatur per saltum, ut postea dictum est;*

§. 5.

LII. Item quæ innuit non alium titulum Ordinationum fuisse, quam deputationem ad aliquod speciale Ministerium, qualis præscripta est in Concilio Calcedonensi: subjungens (§. 6.), quamdiu Ecclesia sese his principiis in delectu Sacrorum Ministrorum conformavit, Ecclesiasticum Ordinem floruisse; verum beatos illos dies transiisse, novaque principia subinde introducta, quibus corrupta fuit disciplina in delectu Ministrorum Sanctuarii;

§. 7.

LIII. Item quod inter hæc ipsa corruptionis principia referri, quod recessum sit a vetere instituto, quo, ut ait (§. 3.), Ecclesia insistens Apostoli vestigiis nemi-

nem ad Sacerdotium admittendum statuerat, nisi qui conservasset innocentiam baptismalem;

Quatenus innuit corruptam fuisse disciplinam per decreta, & instituta,

1. Sive quibus Ordinationes per saltum vetitæ sunt,

2. Sive quibus pro Ecclesiarum necessitate, & commoditate probatæ sunt Ordinationes sine titulo specialis officii, velut speciatim a Tridentino Ordinatio ad titulum patrimonii: Salva obedientia, qua sic Ordinati Ecclesiarum necessitatibus deservire debent in obeundis officiis, quibus pro loco, ac tempore ab Episcopo admoti fuerint, quemadmodum ab Apostolicis temporibus in primitiva Ecclesia fieri consuevit,

3. Sive quibus jure canonico facta est criminum distinctio, quæ delinquentes reddunt irregulares: Quasi per hanc distinctionem Ecclesia recesserit a spiritu Apostoli, non excludendo generaliter, & indistincte ab Ecclesiastico Ministerio omnes quoscunque, qui baptismalem innocentiam non conservassent,

Doctrina singulis suis partibus falsa, temeraria, Ordinis pro Ecclesiarum necessitate, & commoditate inducti perturbativa, in disciplinam per Canones, & speciatim per Trid. Decreta probatam injuriosa.

§. 13.

LIV. Item quæ velut turpem abusum notat unquam prætendere eleemosynam pro celebrandis Missis, & Sacramentis administrandis, sicuti & accipere quemlibet proventum dictum *Stolæ*, & generatim quodcumque stipendium & honorarium, quod suffragiorum, aut cujuslibet Parochialis functionis occasione offerretur;

Quasi turpis abusus crimine notandi essent Ministri Ecclesiæ, dum secundum receptum, & probatum Ecclesiæ morem, & institutum utuntur jure promulgato

Digitized by Google

Ab Apostolo accipiendi temporalia ab his, quibus spiritualia ministrantur,

Falsa, temeraria, Ecclesiastici, ac Pastoralis juris læsiva, in Ecclesiam, ejusque Ministros injuriosa.

§. 14.

LV. Item, qua vehementer optare se profitetur, ut aliqua ratio inveniretur minutuli Cleri, (quo nomine inferiorum ordinum Clericos designat) a Cathedralibus, & Collegiatis submovendi, providendo aliter, nempe per probos, & provectioris ætatis *Laicos*, congruo assignato stipendio, ministerio inserviendi Missis, & aliis Officii velut Acolythi &c., ut olim, inquit, fieri solebat, quando ejus generis Officia, non ad meram speciem pro majoribus ordinibus suscipiendis redacta erant;

Quatenus reprehendit institutum, quo cavetur, ut *minorum Ordinum functiones per eos tantum præstentur, exerceanturve, qui in illis constituti, adscriptive sunt* (Concil. Prov. IV. Mediol.): idque ad mentem Tridentini (Sess. 23. c. 17.), *ut Sanctorum Ordinum a Diaconatu ad Ostiariatum functiones ab Apostolicis temporibus in Ecclesia laudabiliter receptæ, & in pluribus locis aliquandiu intermissæ juxta Sacros Canones revocentur, nec ab hæreticis tanquam otiosæ traducantur,*

Suggestio temeraria, piarum aurium offensiva, Ecclesiastici Ministerii perturbativa, servandæ, quod fieri potest, in celebrandis Misteriis decentiæ imminutiva, in Minorum Ordinum munera, & functiones, tum in disciplinam per Canones, & speciatim per Trid. probatam injuriosa, favens hæreticorum in eam conviciis, & calumniis.

Digitized by Google

§. 18.

LVI. Doctrina, quæ statuit, conveniens videri in impedimentis Canonicis, quæ proveniunt ex delictis in jure expressis ullam unquam nec concedendam, nec admittendam esse dispensationem,

Æquitatis, & moderationis canonicæ a Sacro Concilio Tridentino probatæ læsiva, auctoritati, & juribus Ecclesiæ derogans.

Ibid. §. 22.

LVII. Præscriptio Synodi, quæ generaliter, & indiscriminatim velut abusum rejicit quamcumque dispensationem, ut plus quam unum residentiale Beneficium uni, eidemque conferatur: Item in eo, quod subjungit, certum sibi esse juxta Ecclesiæ spiritum plus quam uno Beneficio, tametsi simplici, neminem frui posse,

Pro sua generalitate derogans moderationi Tridentini Sess. 7. c. 5. & Sess. 24. c. 17.

De Sponsalibus, & Matrimonio.

Libell. Memor. circa Sponsalia &c. §. 2.

LVIII. Propositio, quæ statuit, Sponsalia proprie dicta actum mere civilem continere, qui ad Matrimonium celebrandum disponit, eademque Civilium legum præscripto omnino subjacere;

Quasi actus disponens ad Sacramentum non subjaceat sub hac ratione juri Ecclesiæ,

Falsa, Juris Ecclesiæ quoad effectus etiam e Sponsalibus vi Canonicarum sanctionum profluentes læsiva, disciplinæ ab Ecclesia constitutæ derogans.

De Matrim. §§. 7. 11. 12.

LIX. Doctrina Synodi asserens, *ad Supremam Civilem*

XXXII.

Potestatem duntaxat originarie spectare contractui Matrimonii apponere impedimenta ejus generis, quæ ipsum nullum reddunt, dicunturque dirimentia, quod *ejus originarium* præterea dicitur cum *jure dispensandi essentialiter connexum*, subjungens, *supposito assensu, vel conniventia Principum potuisse Ecclesiam juste constituere impedimenta dirimentia ipsum contractum Matrimonii;*

Quasi Ecclesia non semper potuerit, ac possit in Christianorum Matrimoniis jure proprio impedimenta constituere, quæ Matrimonium non solum impediant, sed & nullum reddant quoad vinculum, quibus Christiani obstricti teneantur etiam in terris infidelium, in eisdemque dispensare,

Canonum 3. 4. 9. 12. Sess. 24. Concil. Trid. eversiva, hæretica.

Cit. Libel. Memor. circa Sponsal. §. 10.

LX. Item rogatio Synodi ad Potestatem Civilem, ut e *numero impedimentorum tollant cognationem spiritualem, atque illud quod dicitur publicæ honestatis, quorum origo reperitur in Collectione Justiniani*, tum ut *restringat impedimentum affinitatis, & cognationis ex quacumque licita, aut illicita conjunctione provenientis ad quartum gradum juxta civilem computationem per lineam lateralem, & obliquam, ita tamen ut spes nulla relinquatur dispensationis obtinendæ;*

Quatenus Civili Potestati jus attribuit sive abolendi, sive restringendi impedimenta Ecclesiæ auctoritate constituta, vel comprobata: item qua parte supponit Ecclesiam per Potestatem Civilem spoliari posse jure suo dispensandi super impedimentis ab ipsa constitutis, vel comprobatis,

Libertatis, ac Potestatis Ecclesiæ subversiva, Tridentino contraria, ex hæreticali supra damnato principio profecta.

XXXIII.

De Officiis, Exercitationibus, Institutionibus ad religiosum Cultum pertinentibus,

Et primum de adoranda Humanitate Christi.

De Fide §. 3.

LXI. Propositio, quæ asserit, *adorare directe Humanitatem Christi, magis vero aliquam ejus partem fore semper honorem Divinum datum Creaturæ.*

Quatenus per hoc verbum *directe* intendat reprobare adorationis cultum, quem Fideles dirigunt ad Humanitatem Christi, perinde ac si talis adoratio, qua Humanitas, ipsaque caro vivifica Christi adoratur non quidem propter se, & tanquam nuda caro, sed prout unita Divinitati, foret honor Divinus impertitus Creaturæ, & non potius una, eademque adoratio, qua Verbum Incarnatum cum propria ipsius carne adoratur,

Ex Concil. C. P. V. Gen. Can. 9.

Falsa, captiosa, pio, ac debito cultui Humanitati Christi a fidelibus præstito, ac præstando detrahens, & injuriosa.

De Orat. §. 10.

LXII. Doctrina, quæ devotionem erga sacratissimum Cor Jesu rejicit inter devotiones, quas notat velut novas, erroneas, aut saltem periculosas;

Intellecta de hac devotione, qualis est ab Apostolica Sede probata,

Falsa, temeraria, perniciosa, piarum aurium offensiva, in Apostolicam Sedem injuriosa.

De Orat. §. 10. Et Append. n. 32.

LXIII. Item in eo quod cultores Cordis Jesu hoc etiam nomine arguit, quod non advertant, Sſmam Carnem Christi, aut ejus partem aliquam, aut etiam humanitatem totam cum separatione, aut præcisione a Divinitate adorari non posse cultu latriæ;

Quasi Fideles Cor Jesu adorarent cum separatione

vel præcisione a Divinitate, dum illud adorant, ut est Cor Jesu, Cor nempe Personæ Verbi, cui inseparabiliter unitum est, ad eum modum, quo exsangue Corpus Christi in triduo mortis sine separatione, aut præcisione a Divinitate adorabile fuit in Sepulchro,

Captiosa, in fideles Cordis Christi cultores injuriosa.

De ordine præscripto in piis exercitationibus obeundis.

De Orat. §. 14. Append. n. 34.

LXIV. Doctrina, quæ velut superstitiosam universe notat *quamcumque efficaciam, quæ ponatur in determinato numero precum, & piarum salutationum*;

Tanquam superstitiosa censenda esset efficacia, quæ sumitur non ex numero in se spectato, sed ex præscripto Ecclesiæ certum numerum precum, vel externarum actionum præfinientis pro indulgentiis consequendis, pro adimplendis pœnitentiis, & generatim pro sacro, & religioso cultu rite, & ex ordine peragendo,

Falsa, temeraria, scandalosa, perniciosa, pietati Fidelium injuriosa, Ecclesiæ auctoritati derogans, erronea.

De Pænit. §. 10.

LXV. Propositio enuntians, *irregularem strepitum novarum institutionum, quæ dicta sunt Exercitia, vel Missiones .... forte nunquam, aut saltem perraro eo pertingere, ut absolutam conversionem operentur, & exteriores illos commotionis actus, qui apparuere, nil aliud fuisse, quam transeuntia naturalis concussionis fulgura*,

Temeraria, male sonans, perniciosa, mori pio, salutariter per Ecclesiam frequentato, & in verbo Dei fundato injuriosa.

Digitized by Google

XXXV.

De modo jungendæ vocis Populi cum voce Ecclesiæ in precibus publicis.

De Orat. §. 24.

LXVI. Propositio asserens, *fore contra Apostolicam praxim, & Dei consilia, nisi Populo faciliores via pararentur, vocem suam jungendi cum voce totius Ecclesiæ*;
Intellecta de usu vulgaris linguæ in liturgicas preces inducendæ,

Falsa, temeraria, ordinis pro Mysteriorum celebratione præscripti perturbativa, plurium malorum facile productrix.

De Lectione Sacræ Scripturæ.

Ex nota in fine Decr. de Gratia.

LXVII. Doctrina perhibens, a lectione Sacrarum Scripturum *nonnisi veram impotentiam excusare*, subjungens ultro se prodere obscurationem, quæ ex hujusce præcepti neglectu orta est super primarias veritates religionis,

Falsa, temeraria, quietis animarum perturbativa, alias in Quesnellio damnata.

De proscriptis libris in Ecclesia publice legendis.

De Orat. §. 29.

LXVIII. Laudatio, qua summopere Synodus commendat Quesnelli Commentationes in novum Testamentum, aliaque aliorum Quesuellianis erroribus faventium opera, licet proscripta, eademque Parochis proponit, ut ea tanquam solidis religionis principiis referta in suis quisque Parœciis Populo post reliquas functiones perlegant,

Falsa, scandalosa, temeraria, seditiosa, Ecclesiæ injuriosa, Schisma fovens, & hæresim.

Digitized by Google

De sacris Imaginibus.

De Orat. §. 17.

LXIX. Præscriptio, quæ generaliter, & indistincte inter Imagines ab Ecclesia auferendas, velut rudibus erroris occasionem præbentes, notat Imagines Trinitatis incomprehensibilis,

Propter sui generalitatem temeraria, ac pio per Ecclesiam frequentato mori contraria, quasi nullæ exstent Imagines Sanctissimæ Trinitatis communiter approbatæ, ac tuto permittendæ.

Ex Brevi *Sollicitudini nostræ*. Benedicti XIV. an. 1745.

LXX. Item doctrina, & præscriptio generatim reprobans omnem specialem Cultum, quem alicui specialtim Imagini solent Fideles impendere, & ad ipsam potius, quam ad aliam confugere,

Temeraria, perniciosa, pio per Ecclesiam frequentato mori, tum & illi Providentiæ ordini injuriosa, quo *ita Deus nec in omnibus memoriis Sanctorum ista fieri voluit, qui dividit propria unicuique, prout vult.*

Ex S. Aug. Ep. 78. Clero, Senioribus, & universæ Plebi Ecclesiæ Hipponen.

LXXI. Item quæ vetat, ne Imagines præsertim B. Virginis ullius titulis distinguantur præterquam denominationibus, quæ sint analogæ Mysteriis, de quibus in Sacra Scriptura expressa fit mentio;

Quasi nec adscribi possent Imaginibus piæ aliæ denominationes, quas vel in ipsismet publicis precibus probat Ecclesia, & commendat,

Temeraria, piarum aurium offensiva, venerationi B. præsertim Virgini debitæ injuriosa.

Digitized by Google

LXXII. Item, quæ velut abusum extirpari vult morem, quo velatæ asservantur certæ Imagines,

Temeraria, frequentato in Ecclesia, & ad Fidelium pietatem fovendam inducto mori contraria.

De Festis.

Libell. Memorial. pro Fest. reform. §. 3.

LXXIII. Propositio enuntians, novorum Festorum institutionem ex neglectu in veteribus observandis, & ex falsis notionibus naturæ & finis earumdem Solemnitatum originem duxisse,

Falsa, temeraria, scandalosa, Ecclesiæ injuriosa, favens hæreticorum in dies Festos per Ecclesiam celebratos conviciis.

Ibid. §. 8.

LXXIV. Deliberatio Synodi de transferendis in diem Dominicum Festis per annum institutis: idque pro jure, quod persuasum sibi esse ait, Episcopo competere super disciplinam Ecclesiasticam in ordine ad res mere spirituales, ideoque & præceptum Missæ audiendæ abrogandi diebus, in quibus ex pristina Ecclesiæ lege viget etiamnum id præceptum: tum etiam in eo, quod supperaddit de transferendo in Adventum Episcopali auctoritate jejuniis per annum ex Ecclesiæ præcepto servandis;

Quatenus adstruit, Episcopo fas esse jure proprio transferre dies ab Ecclesia præscriptos pro Festis, jejuniisve celebrandis; aut indictum Missæ audiendæ præceptum abrogare,

Propositio falsa, juris Conciliorum Generalium, & Summorum Pontificum læsiva, scandalosa, Schismati favens.

Digitized by Google

XXXVIII.

De Juramentis.

Libell. Memorial. pro Juram. reform. §. 5.

LXXV. Doctrina, quæ perhibet, beatis temporibus naſcentis Eccleſia juramenta viſa eſſe a documentis Divini Preceptoris, atque ab aurea Evangelica ſimplicitate adeo aliena, ut *ipſummet jurare ſine extrema & ineluctabili neceſſitate reputatus fuiſſet actus irreligioſus, homine Chriſtiano indignus*: Inſuper *continuatam Patrum ſeriem demonſtrare, juramenta communi ſenſu pro vetitis habita fuiſſe*: Indeque progreditur ad improbanda juramenta, quæ Curia Eccleſiaſtica, Juriſprudentiæ feudalis, ut ait, normam ſecuta in Inveſtituris, & in Sacris ipſis Epiſcoporum Ordinationibus adoptavit; ſtatuitque, ideo implorandam a ſæculari Poteſtate legem pro abolendis juramentis, quæ in Curiis etiam Eccleſiaſticis exiguntur pro ſuſcipiendis muniis, & officiis, & generatim pro omni actu Curiali,

Falſa, Eccleſiæ injuſioſa, juris Eccleſiaſtici læſiva, diſciplinæ per Canones inductæ, & probatæ ſubverſiva.

De Collationibus Eccleſiaſticis.

De Collat. Eccleſiaſt. §. 1.

LXXVI. Inſectatio, qua Synodus Scholaſticam exagitat, velut eam, *qua viam aperuit inveniendis novis, & inter ſe diſcordantibus Syſtematibus, quoad veritates majoris pretii, ac demum adduxit ad probabiliſmum, & laxiſmum*;

Quatenus in Scholaſticam rejicit privatorum vitia, qui abuti ea potuerunt, aut abuſi ſunt,

Falſa, temeraria, in Sanctiſſimos Viros, & Doctores, qui magno Catholicæ Religionis bono Scholaſticam excoluere, injurioſa, favens infeſtis in eam hæreticorum conviciis.

Ibid.

LXXVII. Item in eo quod subdit, *mutationem formæ regiminis Ecclesiastici, qua factum est, ut Ministri Ecclesiæ in oblivionem venirent suorum jurium, quæ simul sunt eorum obligationes, eo demum rem adduxisse, ut obliterari faceret primitivas notiones Ministerii Ecclesiastici, & sollicitudinis pastoralis;*

Quasi per mutationem regiminis congruentem disciplinæ in Ecclesia constitutæ, & probatæ obliterari unquam potuerit, & amitti primitiva notio Ecclesiastici Ministerii, Pastoralisve sollicitudinis,

Propositio falsa, temeraria, erronea.

§. 4.

LXXVIII. Præscriptio Synodi de ordine rerum tractandarum in Collationibus, qua posteaquam præmisit, *in quolibet articulo distinguendum id, quod pertinet ad fidem, & ad essentiam religionis ab eo, quod est proprium disciplinæ*, subjungit, *in hac ipsa* (disciplina) *distinguendum, quod est necessarium, aut utile ad retinendos in spiritu fideles, ab eo, quod est inutile, aut onerosius, quam libertas Filiorum novi Foederis patiatur; magis vero ab eo, quod est periculosum, aut noxium, utpote inducens ad Superstitionem, & Materialismum;*

Quatenus pro generalitate verborum comprehendat, & præscripto examini subjiciat etiam disciplinam ab Ecclesia constitutam, & probatam, quasi Ecclesia, quæ spiritu Dei regitur, disciplinam constituere posset non solum inutilem, & onerosiorem, quam libertas Christiana patiatur, sed & periculosam, noxiam, inducentem in Superstitionem, & Materialismum,

Falsa, temeraria, scandalosa, perniciosa, piarum aurium offensiva, Ecclesiæ, ac spiritui Dei, quo ipsa regitur, injutiosa, ad minus erronea.

Digitized by Google

Convicia adversus aliquas Sententias in Scholis Catholicis usque adhuc agitatas.

Orat. ad Synod, §. 2.

LXXIX. **Assertio, quæ conviciis, & contumeliis insectatur sententias in Scholis Catholicis agitatas, & de quibus Apostolica Sedes nihil adhuc definiendum, aut pronunciandum censuit,**

Falsa, temeraria, in Scholas Catholicas injuriosa, debitæ Apostolicis Constitutionibus obedientiæ derogans.

De tribus regulis fundamenti loco a Synodo positis pro reform. Regularium.

Libell. Memorial. pro reform. Regularium §. 9.

LXXX. Regula 1. quæ statuit universe, & indiscriminatim *statum Regularem, aut Monasticum natura sua componi non posse cum Animarum cura, cumque vita pastoralis muneribus, nec adeo in partem venire posse Ecclesiastica Hierarchia, quin ex adverso pugnet cum ipsiusmet vita Monastica principiis,*

Falsa, perniciosa, in SSmos Ecclesiæ Patres, & Praesules, qui regularis vitæ instituta cum Clericalis Ordinis muneribus consociarunt, injuriosa, pio, vetusto, probato Ecclesiæ mori, Summorumque Pontificum Sanctionibus contraria: *Quasi Monachi, quos morum gravitas, & vitæ, ac fidei institutio sancta commendat*, non rite, nec modo sine Religionis offensione, sed & cum multa utilitate Ecclesiæ *Clericorum Officiis aggregentur.*

Ex S.Siricio Epist.Decret.ad Himerium Tarracon.c.13.

LXXXI. **Item in eo quod subjungit, Sanctos Thomam, & Bonaventuram sic in tuendis adversus Summos homi-**

Digitized by Google

nes Mendicantium institutis versatos esse, ut in eorum defensionibus minor æstus, accuratio major desideranda fuisset,

Scandalosa, in SSños Doctores injuriosa, impiis damnatorum Auctorum contumeliis favens.

LXXXII. Regula 2. *Multiplicationem Ordinum, ac diversitatem naturaliter inferre perturbationem, & confusionem*: Item in eo quod præmittit. §. 4. *Regularium Fundatores*, qui post Monastica instituta prodierunt, *Ordines superaddentes Ordinibus, Reformationes Reformationibus nihil aliud effecisse, quam primariam mali causam magis magisque dilatare*;

Intellecta de Ordinibus, & Institutis a Sancta Sede probatis, quasi distincta piorum munerum varietas quibus distincti Ordines addicti sunt, natura sua perturbationem, & confusionem parere debeat,

Falsa, calumniosa, in Sanctos Fundatores; eorumque fideles Alumnos, tum & in ipso Summos Pontifices injuriosa.

LXXXIII. Regula 3. qua postquam præmisit, *parvum Corpus degens intra Civilem Societatem, quin fere sit pars ejusdem, parvamque Monarchiam figit in statu semper esse periculosum*, subinde hoc nomine criminatur privata Monasteria, communis Instituti vinculo sub uno præsertim Capite consociata, velut speciales totidem Monarchias Civili Reipublicæ periculosas, & noxias,

Falsa, temeraria, Regularibus Institutis a Sancta Sede ad Religionis profectum approbatis injuriosa, favens hæreticorum in eadem Instituta insectationibus, & calumniis.

Digitized by Google

XLII.

De Systemate, seu Ordinationum complexione ducta ex allatis Regulis, & octo sequentibus articulis comprehensa pro reformatione Regularium.

§. 10.

LXXXIV. Art. 1.° *De uno dumtaxat Ordine in Ecclesia retinendo, ac de seligenda præ ceteris Regula Sancti Benedicti, cum ob sui præstantiam, tum ob præclara illius Ordinis merita: sic tamen ut in his, quæ forte occurrent temporum conditioni minus congrua, instituta vitæ ratio apud Portum regium lucem præferat ad explorandum quid addere, quid detrahere conveniat.*

2. *Ne compotes fiant Ecclesiasticæ Hierarchiæ, qui se huic Ordini adjunxerint, nec ad Sacros Ordines promoveantur, præterquam ad summum unus, vel duo, initiandi tamquam Curati, vel Capellani Monasterii, reliquis in simplici Laicorum ordine remanentibus.*

3. *Unum tantum in unaquaque Civitate admittendum Monasterium, idque extra mœnia Civitatis in locis abditioribus & remotioribus collocandum.*

4. *Inter occupationes vitæ Monasticæ pars sua labori manuum inviolate servanda, relicto tamen congruo tempore Psalmodiæ impendendo, aut etiam, si cui libuerit, literarum studio. Psalmodia deberet esse moderata, quia nimia ejus prolixitas parit præcipitantiam, molestiam, evagationem. Quo plus aucta sunt Psalmodia, Orationes, preces, tantumdem peræqua porportione omni tempore imminutus fervor est, Sanctitasque Regularium.*

5. *Nulla foret admittenda distinctio Monachos inter sive Choro, sive Ministeriis addictos; inæqualitas isthæc gravissimas omni tempore lites excitavit, ac discordias, & a Communitatibus Regularium spiritum caritatis expulit.*

6. *Votum perpetuæ stabilitatis nunquam tolerandum. Non illud norant veteres Monachi, qui tamen Ecclesiæ consolatio, & Christianismi ornamentum extiterunt. Vota Castitatis, paupertatis, & obedientiæ non admittentur instar communis, & stabilis regulæ. Si quis ea*

vota, aut omnia, aut aliqua facere voluerit, consilium, & veniam ab Episcopo postulabit, qui tamen nunquam permittet, ut perpetua sint, nec anni fines excedent. Tantummodo facultas dabitur ea renovandi sub iisdem conditionibus.

7. Omnium Episcopus habebit inspectionem in eorum vitam, studia, progressum in pietate: Ad ipsum pertinebit Monachos admittere, & expellere, semper tamen accepto Contubernalium consilio.

8. Regulares Ordinum, qui adhuc remanent, licet Sacerdotes in hoc Monasterium admitti etiam possent, modo in silentio, & solitudine propria sanctificationi vacare cuperent: quo casu dispensationi locus fieret in generali Regula num. 2. statut.; sic tamen ne vita institutionem sequantur ab aliis discrepantem, adeo ut non plus quam una, aut ad summum duæ in diem Missæ celebrentur, satisque ceteris Sacerdotibus esse debeat una cum Communitate concelebrare.

Item pro Reformatione Monialium.

§. 11.

Vota perpetua usque ad Annum 40. aut. 45. non admittenda. Moniales solidis exercitationibus, speciatim labori addicenda: A carnali spiritualitate, qua pleraque distinentur, avocanda: Expendendum, utrum, quod ad ipsas attinet, satius foret Monasterium in Civitate relinqui,

Systema vigentis, atque jam antiquitus probatæ, ac receptæ disciplinæ subversivum, perniciosum, Constitutionibus Apostolicis, & plurium Conciliorum etiam Generalium, tum speciatim Tridentini Sanctionibus oppositum, & injuriosum, favens hæreticorum in monastica Vota, & Regularia instituta stabiliori Consiliorum Evangelicorum Professioni addicta conviciis, & calumniis,

Digitized by Google

XLIV.

De Nationali Concilio convocando.

Libell. Memorial. pro convoc. Concil. National. 6. §. 1.

LXXXV. Propositio enuntians qualemcumque cognitionem Ecclesiasticæ Historiæ sufficere, ut fateri quisque debeat Convocationem Concilii Nationalis unam esse ex viis canonicis, qua finiantur in Ecclesia respectivarum Nationum controversiæ spectantes ad Religionem;

Sic intellecta, ut controversiæ ad fidem, & mores spectantes in Ecclesia quacumque subortæ, per Nationale Concilium irrefragabili judicio finiri valeant: quasi inerrantia in fidei, & morum quæstionibus Nationali Concilio competeret,

Schismatica, hæretica.

Mandamus igitur omnibus utriusque Sexus Christifidelibus, ne de dictis propositionibus, & doctrinis sentire, docere, prædicare præsumant, contra quam in hac nostra Constitutione declaratur, ita ut quicumque illas, vel earum aliquam conjunctim, vel divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputando publice, vel privatim tractaverit, nisi forsitan impugnando, Ecclesiasticis Censuris, aliisque contra similia perpetrantes a jure statutis pœnis, ipso facto, absque alia declaratione subjaceat.

Ceterum per hanc expressam præfatarum propositionum, & doctrinarum reprobationem, alia in eodem libro contenta nullatenus approbare intendimus, cum præsertim in eo complures deprehensæ fuerint propositiones, & doctrinæ sive illis, quæ supra damnatæ sunt, affines, sive quæ communis ac probatæ cum doctrinæ, & disciplinæ temerarium contemptum, tum maxime infensum in Romanos Pontifices, & Apostolicam Sedem animum præseferunt.

Digitized by Google

XLV.

Duo vero speciatim notanda censemus, quæ de Augustissimo SSmæ Trinitatis Mysterio §. 2. Decreti de Fide, si non pravo animo, imprudentius certe Synodo exciderunt, quæ facile rudes præsertim & incautos in fraudem impellere valent. Primum, dum posteaquam rite præmisit Deum in suo Esse unum, & simplicissimum permanere, continuo subjungens, ipsum Deum in tribus Personis distingui, perperam discedit a communi, & probata in Christianæ doctrinæ institutionibus formula, qua Deus unus quidem in tribus Personis distinctis dicitur, non in tribus Personis distinctus: Cujus formulæ commutatione hoc vi verborum subrepit erroris periculum, ut Essentia Divina distincta in Personis putetur, quam Fides Catholica sic unam in Personis distinctis confitetur, ut eam simul profiteatur in se prorsus indistinctam.

Alterum, quod de ipsismet tribus Divinis Personis tradit, eas secundum earum proprietates personales, & incommunicabiles, exactius loquendo, exprimi, seu appellari Patrem, Verbum, & Spiritum Sanctum, quasi minus propria, & exacta foret appellatio Filii tot Scripturæ locis consecrata, voce ipsa Patris e Cœlis, & e Nube delapsa, tum formula Baptismi a Christo præscripta, tum & præclara illa confessione, quia Beatus ab ipsomet Christo Petrus est pronuntiatus; ac non potius retinendum esset quod edoctus ab Augustino Angelicus Præceptor (a) vicissim ipse docuit *in nomine Verbi eamdem proprietatem importari, quæ in nomine Filii*, dicente nimirum Augustino (b), *eo dicitur Verbum, quo Filius*.

Neque silentio prætereunda insignis ea, fraudis plena Synodi temeritas, quæ pridem improbatam ab Apostolica Sede Conventus Gallicani Declarationem an. 1682. ausa sit non amplissimis modo laudibus exor-

(a) S. Th. 1. P. q. 34. *art.* 2. *ad* 3.
(b) Aug. de Trinit. *l.* 7. *c.* 2.

nare, sed quo majorem illi auctoritatem conciliaret, eam in Decretum *de Fide* inscriptum insidiose includere, articulos in illa contentos palam adoptase, & quæ sparsim per hoc ipsum Decretum tradita sunt, horum articulorum publica, & solemni professione obsignare. Quo sane non solum gravior longe se Nobis offert de Synodo, quam Prædecessoribus nostris fuerit de comitiis illis expostulandi ratio, sed & ipsimet Gallicanæ Ecclesiæ non levis injuria irrogatur, quam dignam Synodus existimaverit, cujus auctoritas in patrocinium vocaretur errorum, quibus illud est contaminatum Decretum.

Quamobrem quæ acta Conventus Gallicani, mox ut prodierunt Prædecessor Noster Ven. Innocentius **XI.** per litteras in forma Brevis die 11. Aprilis an. 1682., post autem expressius Alexander VII. Constit. *Inter Multiplices* die 4. Augusti an. 1690. pro Apostolici sui muneris ratione improbarunt, resciderunt, nulla, & irrita declararunt, multo fortius exigit a Nobis Pastoralis sollicitudo recentem horum factam in Synodo tot vitiis affectam adoptionem, velut temerariam, scandalosam, ac præsertim post edita Prædecessorum nostrorum Decreta, huic Apostolicæ Sedi summopere injuriosam reprobare, ac damnare, prout eam præsenti hac nostra Constitutione reprobamus, & damnamus, ac pro reprobata, & damnata haberi volumus.

Ad id genus fraudis pertinet, quod Synodus in hoc ipso Decreto de Fide quamplures articulos complexa, quos Lovaniensis facultati Theologi ad Innocentii XI. judicium detulerunt, tum & alios duodecim a Card. de Noailles Benedicto XIII. oblatos, non dubitaverit ex reprobato Secundo Ultrajectensi Concilio vanum, vetusque commentum exsuscitare, temereque his verbis jactare in vulgus, nempe universæ Europæ notissimum esse, eos articulos Romæ severissimo examini subjectos fuisse, & non solum a qualicumque censura immunes exiisse, sed etiam a laudatis Romanis Pontificibus fuisse commendatos; cujus tamen assertæ com-

Digitized by Google

mendationis non modo nullum extat authenticum documentum, quin potius eidem refragantur Acta examinis, quæ in nostræ Supremæ Inquisitionis tabulis asservantus, quibus id tantum apparet, nullum super iis prolatum fuisse judicium.

Hisce propterea de causis librum hunc ipsum, cui titulus = *Atti, e Decreti del Concilio Diocesano di Pistoja dell' Anno* MDCCLXXXVI. = *In Pistoja per Atto Bracali Stampatore Vescovile. Con approvazione.*, sive præmisso, sive quovis alio titulo inscriptum, ubicumque, & quocumque idiomate, quavis Editione, aut Versione hactenus impressum, aut imprimendum, Auctoritate Apostolica tenore præsentium prohibemus, & damnamus, quemadmodum etiam alios omnes libros in ejus, sive ejus doctrinæ defensionem, tam scripto, quam typis forsan jam editos, seu, quod Deus avertat, edendos, eorumque lectionem, descriptionem, retentionem, & usum omnibus, & singulis Christifidelibus sub pœna excommunicationis per Contrafacientes ipso facto incurrendæ, prohibemus pariter, & interdicimus.

Præcipimus insuper Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, aliisque locorum Ordinariis, nec non hæreticæ pravitatis Inquisitoribus, ut Contradictores, & rebelles quoscumque per Censuras, & pœnas præfatas, aliaque juris, & facti remedia, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, brachii Sæcularis auxilio, omnino coerceant, & compellant.

Volumus autem, ut earumdem præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem fides prorsus adhibeatur, quæ ipsis originalibus litteris adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ declarationis, damnationis, mandati, prohibitionis, & interdictionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, in-

Digitized by Google

dignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ hic 28. Augusti 1794. apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ Millesimo septingentesimo nonagesimo quarto, quinto Calendas Septembris, Pontificatus Nostri anno vigesimo.

Ph.Card.Prodatarius.R.Card.Braschius de Honestis.

VISA

De Curia J. Manassei,

Loco ✠ Plumbi,

F. Lavizzarius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini Nostri Jesu Christi millesimo septingentesimo nonagesimo quarto, Indictione duodecima, die vero trigesima prima Augusti, Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris, & Domini Nostri Domini PII Divina providentia PAPÆ SEXTI Anno vigesimo supradicta Litteræ Apostolicæ affixæ, & publicatæ fuerunt ad Valvas Basilicæ Lateranen., & Principis Apostolorum, Cancellariæ Apostolicæ, Curiæ Generalis in Monte Citatorio, in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Joannem Renzoni Apostolicum Cursorum.

Felix Castellacci Magister Cursorum.

33574873

Digitized by Google